

L'escapada millor planejada fins al moment

Per Carme León Torres

Hola em dic Cloe i vaig ser la xiqueta més afortunada des de que vaig nàixer. Tenia tots els joguets que mai podria imaginar i encara que era rica, anava al col·legi públic de Posada de Llanes, un poble d'Astúries perquè a mi els col·legis privats no m'agradaven.

Jo tenia una vida feliç fins que va morir el meu pare amb jo només 10 anys. Des d'aquell dia en el col·legi sol hi havien preguntes per a saber què li passà al meu pare. Mesos després la meua mare també va morir per una greu malaltia i jo em vaig quedar amb la meua tia Mafalda. Ella odiava el meu col·legi amb totes les seues ganes.

Un dia aplegà la notícia als meus oïts de què m'anaven a portar a un internat, jo estava trista perquè anava a perdre als meus amics.

Una vegada acabara el trimestre i disfrutara del nadal en família, aplegaria el dia d'anar a l'internat. Jo sabia que potser faria amics però no estava segura.

Al dia següent, la meua tia em va cridar del cotxe dient que isquera, que ja me'n anava, i vaig pujar molt trista. En arribar li vaig fer l'abraçada més forta que havia donat mai i em vaig dirigir a la porta. Vaig tindre la sort de què els xiquets i xiquetes d'allí eren molt educats i simpàtics. En el meu primer dia vaig fer una amiga anomenada Llúcia, al llarg del curs ens férem intimes amigues i uns trimestres després ens férem amigues d'un grupet de xiquetes molt, però que molt simpàtiques. Al llarg d'uns mesos ens férem un club anomenat "les intrèpides".

Un dia a l'hora de l'esmorzar una de les xiquetes va dir:

-I si ens escapem?

Totes la mirarem sorpreses i ella contestà:

- Ja tenim 13 anys, si escapem ens les podem arreglar, podríem anar a un hotel, jo crec que diners no ens faran falta...

Totes vam dir que si al pla, era perfecte.

Quan aplegà el dia, ens esperarem a la nit per escapar, però endevineu... ens van pillar a la primera, per això l'endemà se'm va ocórrer un altre pla...

- Ens portem malament fins que ens expulsen..,

I això férem, però tampoc funcionà, així que repetirem el primer pla i aquesta vegada sí que funcionà. Era perfecte, quan isqueren les professores, ens perseguiren però nosaltres entràrem al bosc, i després de caminar uns passos ens vam adonar que estàvem perdudes. Ja mortes de fam i sense res que fer

aparegué la nostra última esperança, era una avioneta trencada i desgastada però gràcies a que a l'escola ens van ensenyar mecànica, vam poder arreglar-la.

Una de les xiquetes va dir:

- Qui seria tan atrevida com per a conduir-la?

Totes em van mirar a mi i jo vaig dir que no hi havia res més a fer, i com era d'esperar em vaig estrellar a la primera, però em doní compte que havíem eixit del bosc. El problema era que estàvem enfront del bosc encantat, o així era com el deien perquè les persones que entraven ja no eixien, però no hi havia una altra opció. Entràrem, ens separàrem en dos grups: el meu grup trobà l'eixida i vam anar a buscar a les altres. Les vàrem veure a totes hipnotitzades i mirant a la copa d'un arbre, mirarem a l'arbre i vàrem veure una estranya papallona, ens vam adonar que això era el que els havia hipnotitzat així que preparàrem la cura i per sort la havíem ja fet a l'escola, ens la havien ensenyat una vegada, i ens vam donar una cullerada a cadascuna.

Elles agraïdes i nosaltres contentes arribarem a l'eixida per fi, totes seguirem el nostre camí i arribarem al riu més fons de per aquí, però a l'instant ens adonarem que el riu era massa profund i una de les xiquetes es preguntà que com creuaríem. Una altra de les xiquetes va dir:

-I perquè no fem una barca amb troncs?

- Però... no sabem!

-Sí sabem ,ens ho van ensenyar en classe...

Una vegada construirem el vaixell eixirem surant i una vegada fora continuarem caminant.

Ja quedava poc, però quedava l'últim obstacle, el mes difícil, el pantà. La gran majoria de gent havia caigut als cocodrils però nosaltres teníem un pla, el vell pont perdut. Vam anar i estava bastant vell però hi havia que creuar. La primera xafà una de les fustes que no estaven estables i es quedà penjant del pont, totes cridàrem com si no hi haguera un demà però era la més forta del grup i va poder escalar fins dalt i així totes creuarem fins que arribarem a la casa. Entràrem però ens vam adonar que no hi havia ni menjar ni mobles, en aquell instant aparegué la meua tia Mafalda que no estava enfadada, així que va dir:

- No us adoneu que heu pogut arribar gràcies al que heu après? Estic orgullosa de tu Cloe, ara anireu totes juntes a l'internat.